

ВІСНИК ОБДАРОВАНОЇ МОЛОДІ

№5 (5)

22 жовтня 2008 року

*Існує щось рідкісніше, тонше, більш дивовижне, ніж обдарованість.
Це здатність визнавати обдарованість інших.
Елберт Хаббард*

Добрий день, любі читачі!

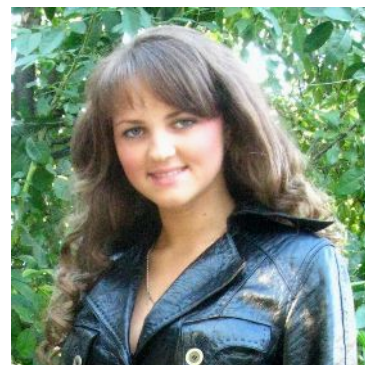
Вітаємо Вас на сторінках нашого видання!

Молодь – це найкраще, що є у кожної країни. Це її надії і сподівання. Молоді люди, коли вони ще учні, чи уже студенти, входять у новий, здивований, відкритий для ідей, світ, нетравмовані ще невдачами життя. Вони ще багато не розуміють, але вони – отримувачі найкращого, яке наше суспільство може їм запропонувати.

Молодість – це найкращий час для творчості. Для молоді підручники й професори є авторитетами, але, врешті-решт, вони усвідомлюють, що ніхто не зможе їм нічого дати, доки не почнуть мислити самостійно. І тоді починається творчість, яка перероджується у талант. Хто спробував себе на цьому поприщі, або знає людей, які вміють творчо мислити і працювати – давайте творити разом! Про ваші досягнення, успіхи, цікаве життя пишіть на visnuk@som.org.ua, або ж особисто мені, головному редактору Тетяні Пригоді tania@som.org.ua. Ми будемо раді співпрацювати з вами!

Хочу сповістити, що створено архів «Вісника обдарованої молоді» на сайті www.som.org.ua, де Ви зможете переглянути всі номери нашого видання.

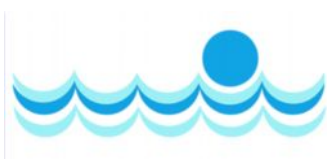
Бажаємо вам творчого натхнення і віри у свої сили!

Таня Пригода

Зміст

Молодь і час	3
Книга обдарована молодь України	3
Чиказька вища школа бізнесу в Україні	3
Знай наших!	5
Українці, які прославили світ	4
Мистецтво жити	7
Зразковий ансамбль «Веселка»	7
Лінія довіри	9
Велич Чорновола	9
З чого складається слава?	10
Світ творчості	12
Спасет ли мир красаота?	12
Смак життя	13
«Не формат!»	14
Випадки з життя видатних людей	14
Цікаві факти	15
Анекдоти	15

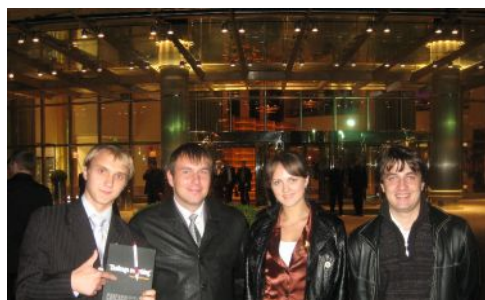

Геніальна людина не є тільки моральна істота, якою бувають звичайні люди; навпаки, вона є носієм інтелекту багатьох століть і цілого світу. Тому вона живе більше заради інших, ніж заради себе.
Артур Шопенгауер.

Триває підготовка до видання другої книги із серії **«Обдарована молодь України»** за підтримки Міністерства освіти і науки України.

Метою видання другої даної книги є гідне відзначення досягнень обдарованої молоді та її наставників у науці, мистецтві, спорті та інших сферах суспільного життя. [Детальніше.](#)

14 жовтня 2008 року члени **«Союзу обдарованої молоді»** взяли участь у презентації програм Чиказької вищої школи бізнесу в Україні. Захід відбувся у столичному готелі «Хаятт», відвідали його близько 100 чоловік, серед яких – Голова Наглядової ради Міжнародного благодійного фонду «Україна 3000» пані **Катерина Ющенко**, керівництво навчальних закладів (Національної академії

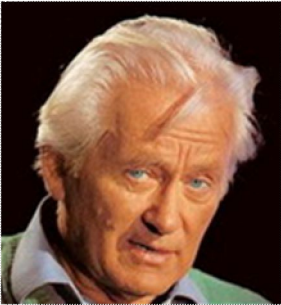
управління, Києво-Могилянської бізнес-школи, Київського ліцею бізнесу, Львівського інституту менеджменту, МАУП), представники молодіжних організацій та освітніх видавництв, а також українські студенти, які бажають отримати ступінь MBA. Представники Чиказької вищої школи бізнесу провели презентації традиційних програм бізнес-адміністрування – Full-time MBA та Executive MBA. [Детальніше.](#)

Українці, які прославили світ

Георгій (Григорій) Шарпак народився 1 серпня 1924 року в старовинному містечку Дубровиця, нині Сарненського району Рівненської області, в єврейській сім'ї. Мати Георгія Хане Шапіто мала гострий розум та рішучий характер. Їй було всього 18 років, коли вона вийшла заміж за Мотеле Харпака, якому народила синів Георгія та Андре. У той час Сарни та Дубровиця були місцем постійних пересувань польської армії, які воювали з Росією. Після поразки більшовиків 1922 року ці території стали частиною Польщі. Саме тому Харпака часто називають всесвітньо відомим діячем польської науки.

Часті погроми єврейських сімей викликали страх за життя, за майбутнє дітей. Тому 1926 року сім'я Харпаків переїхала до Палестини у пошуках кращої долі. Проте, приїхавши до нового місця, в нове оточення, зіткнувшись із зовсім іншим кліматом, родина опинилася у досить важких умовах. Єдиною роботою, яку зміг знайти батько, було дроблення каменя на будівництві шляхів. Згодом маленький Гриша захворів. У нього почалося запалення очей, яке в нестерпній спеці та за відсутності нормальної гігієни не можна було вилікувати. Хлопцю загрожувала сліпота, тому сім'я повернулася до Сарн.

Бігаючи з арабськими дітьми на вулиці, малий Гриша швидко вивчив арабську мову. Вже до п'яти років він знав ідіш, іврит, російську та арабську. В Сарнах його віддали до польської гімназії, тож довелося вчити ще й польську. Умови виховання у католицькій гімназії були дуже суворими. Тому Георгій назавжди зберіг в своїй душі глибоке несприйняття будь-яких крайнощів релігії.

Під приводом відвідати Колоніальну виставку родина 1932 року переїздить до Франції. У Парижі на перших порах їх підтримували родичі батька. Двоюрідна сестра Жаніна допомогла Георгію вивчити французьку мову, і він почав навчатися у паризькому ліцеї святої Луїзи, а потім в ліцеї Монпасьє. Особливий інтерес у хлопця викликала математика, і він готувався зробити кар'єру в науці.

У 1940 році Париж був окупований німцями. Георгій, який успадкував від батька чисті блакитні очі, виглядав як типовий рибалка з Бретані, і на той час був вже цілком «інтегрованим» французом. У 1943 році 19-річний юнак вступає до Руху Опору. Його зв'язки дозволили отримати для всієї родини документи на ім'я Шарпаньє, які б мали гарантувати в разі необхідності французьке походження. Але загроза фашистських репресій ніколи не зникала. Одного разу батько друга Георгія, який працював у поліції, повідомив про велику облаву на євреїв, яких мали вислати до концтаборів. Родина терміново переїхала на південь країни, де ще не було фашистів. Проте невдовзі захопили й цю зону. Георгій починає активно співпрацювати з Рухом Опору, організованим компартією Франції. Його основним завданням була допомога молодим французам, яких мали відправити на примусові роботи до Німеччини. Юнак допомагав їм звільнитися та приєднатися до Опору.

У 1944 році його заарештувала французька поліція. Після року ув'язнення Георгія направили до фашистського концтабору Дахау. Якби його заарештували як єврея,

шансів врятуватися у нього не лишилося б. Проте серед ув'язнених була дуже сильна солідарність, вони підтримували один одного. Їх заганяли у товарні вагони для відправки в Німеччину, але вони допомагали один одному, намагаючись дати шанс вижити навіть найслабшому. В Дахау Харпак був призначений копачем канав. Ця важка робота на все подальше життя відбила у нього бажання коли-небудь займатися садівництвом. Принаймні одного разу його життя висіло на волосинці. Якось він заснув, спершись на лопату. Коли його розбудив німецький офіцер, Георгій вилаявся на нього мовою ідіш. Довелося прикласти дуже багато зусиль, щоб запевнити фашиста у неєврейському походженні. Доля була милостива, він вижив. З гітлерівських катівень Харпака звільнили американські війська. Кілька десятиліть по тому президент Франції нагородив французького громадянина Жоржа Шарпака хрестом «За бойові заслуги у війні 1939 – 1945 років».

Після війни Георгій продовжує навчання і вступає до гірничої школи, яка давала престижну інженерну освіту. Юнак вирішує стати фізиком, хоча зовсім не розуміється на цій науці. Певним чином, йому пощастило з часом. На тлі загального хаосу Георгію вдається реалізувати своє бажання. В інший час його б не допустили до такої освіти через брак кваліфікації. Потім – навчання у коледжі Де Франс. Він багато читає, захоплюється працями видатних фізиків, відвідує лекції всесвітньо відомого фізика Ф. Жоліо-Кюрі, починає працювати в його лабораторії.

Лабораторія Жоліо спрямовувала свій науковий потенціал у галузь ядерної фізики. Ще до війни там зробили кілька фундаментальних відкриттів, в тому числі деякі ранні експерименти з розщеплення ядра. Експериментальна фізика дуже захоплює молодого вченого. Харпак зацікавився розробкою детекторів для ядерних часток. Цю тему він вивчав самостійно, і вона стала головною справою його життя. У 1955 році він захищає докторську дисертацію. Наприкінці п'ятдесятих років Георгій Харпак стає одним з перших фізиків, які переїжджають до Женеви, щоб приєднатися до Європейського центру ядерних досліджень. Ця установа є найбільшим у світі центром з вивчення ядерної фізики, а Георгій вважається одним з найвизначніших її співробітників за всю історію. Тут він зустрів людей, які стали співавторами його наукових відкриттів. Багато хто з них і нині залишаються добрими друзями вченого. Траплялось і так, що лише через багато років Георгій дізнавався, що його колега також мав іншу іпостась як експерт у галузі ядерної зброї. Власне, Харпак безпосередньо ніколи не працював ані над ядерною зброєю, ані над ядерними ректорами. У 1968 році він винайшов новий тип детектора часток – так звані «дрейфові камери». Його наукову роботу з теорії фізики було високо оцінено. Багатожильні, іскрові, пропорційні та інші камери, які він винайшов, в науковому світі стали називати «камерами Харпака».

Нобелівська премія 1992 року «За винахід пристрою, що відбраковує субатомні частинки в субатомному прискорювачі» увінчала внесок нашого земляка в теорію і практику ядерної фізики. Харпак винайшов детектори елементарних частинок, які відкрили нові можливості для досліджень у галузі фізики та астрономії, знайшли практичне застосування, зокрема в медицині. Завдяки цьому відкриттю було створено нову рентгенографічну установку. Це обладнання дозволяє значно знизити дозу опромінення людини і передавати зображення в цифровому вигляді, що суттєво збільшує можливості й ефективність діагностики небезпечних та смертельних захворювань. Вчений і зараз працює над новими детекторами, які могли б досліджувати структуру ДНК, вивчати поведінку ракових клітин і знаходити засоби боротьби з цією страшною недугою. Нині аналоги цих пристроїв застосовуються у провідних медичних центрах світу. Неодноразово Георгій Харпак пропонував свої послуги у консультаціях щодо питань безпеки Чорнобильської атомної електростанції, проте реакцією України була ввічлива відмова.

Актуальність робіт фізика також визначається тим, що традиційними стали Віденські міжнародні конференції по провідникових камерах. Григорій Шарпак – член

французької Академії наук з 1985 року, професор кафедри Жоліо-Кюрі у Вищій школі фізики і хімії у Парижі, почесний доктор Женевського університету. В 1989 році його відзначено премією Європейського фізичного товариства.

Світосприйняття Георгія Харпака складалось у різних країнах різними культурами. Душу людини формує, насамперед, її дитинство. Ті роки життя, які Георгій провів в Україні, назавжди залишились в його пам'яті. У книзі мемуарів, яку він написав разом з психологом Д. Содінос «Жизнь как связующая нить», можна прослідкувати шлях, яким маленький хлопчик з Полісся пройшов до Нобелівського лауреата. «Гриша сделался кем-то другим, остался где-то далеко, в Польше, в болотистом краю, где течет Припять, не так уж далеко и от Чернобыля», – пише Георгій Харпак. Життя складалось так, що виростаючи, він багато разів залишав своє попереднє «я». Проте без вигадливих корабликів, які він майстрував у Сарнах, не було б і його детекторів, вважає вчений.

«Помню еще, что летними вечерами мы могли видеть, как крестьяне, коса на плече, возвращаются домой. Они пели своими глубокими басами, и женщины выходили им навстречу. Женщины тоже пели – старинные украинские народные песни, и их голоса поднимались с неслыханною чистотой, хриплые и высокие разом. Воспоминание необъяснимое, которое еще и сегодня трогает меня до глубины души».

(Продовження у наступному номері...)

Приймак В'ячеслав Миколайович

1990р. н.

Коломийський політехнічний коледж, III курс, група Ф-31

Видатні особистості формуються не за допомогою красивих слів, а власною працею і її результатами.
Альберт Ейнштейн

Зразковий ансамбль народного танцю „Веселка”

м. Комсомольськ (Полтавської обл.)

Без відродження народних традицій, інтересу до народної культури немає майбутнього України. Сьогодні, як ніколи, мистецтво стає все більш актуальним на цьому шляху, шляху відродження української культури.

Комсомольськ, хоч і молоде місто, а все ж свято береже велич нашої народно-традиційної культури. При місцевому Палаці культури і творчості працює чимало творчих колективів, які черпають багатющий матеріал для своєї діяльності з духовної культури нашого народу,

його обрядовості, традицій, фольклору. Серед них відомий усім комсомольцям зразковий ансамбль народного танцю «Веселка», очолюваний хореографом Корнієнко Лідією Миколаївною.

Творча біографія ансамблю народного танцю «Веселка» починається з 1988 року, коли перші шестирічні вихованці приходять на конкурсний відбір. Саме декому з них через 12 років довелося вперше завоювати прихильність французького шанувальника українського танцю на Міжнародному фольклорному фестивалі у місті Монтуарі. Зараз колектив налічує до 150 учасників чотирьох вікових груп.

Метою ансамблю народного танцю «Веселка» було і залишається до цього часу збереження обрядів, звичаїв, традицій українського народу. За збереження національних традицій та високий рівень виконавської майстерності в 1996 році колективу було присвоєно звання «зразковий».

Репертуар «Веселки» спочатку був дитячим, ігровим. «Миколка», «Черевички», «На прогулянці», «Гусачок» - найбільш відомі танці, що виконувалися учасниками колективу. По мірі того, як дорослішали перші учасники колективу, змінювався й репертуар. Колектив почав виконувати традиційні народні танці України та інших країн. Серед них «Молдавський», «Фламенко», американський танець «Кантрі», «Танго» та ін..

Ансамбль пережив і складні часи, коли народний танець відійшов на задній план. Нові сучасні ритми почали захоплювати молодь. Корнієнко Л. М. довелося створити новий репертуар для свого колективу. Це були здебільшого естрадні танці: «Аладін», «Ой летіли дикі гуси», «Румамба Хара», «Балет», «Пустуни».

З метою популяризації народного танцю при ЮНЕСКО у французькому місті Конфоленс була створена міжнародна організація СІОФФ (Міжнародна Рада Організацій

Фестивалів Фольклору і Традиційних Мистецтв). У 1996 році ансамбль народного танцю «Веселка» стала членом СІОФФ.

У 1999 році відбулася перша поїздка «Веселки» на Міжнародний фольклорний фестиваль, що проходив у Польщі. З цього часу колектив переходить повністю на фольклорні танці. У програмі ансамблю з'явилися такі танці, як «Козацькі забави», «Біля криниці», «Івана Купала», «Ой, у вишневому садочку». У репертуарі колективу сьогодні налічується понад 40 танців різних регіонів України.

Професійне виконання та яскраві різнобарвні костюми «Веселки» підкорили серця закордонних глядачів Польщі, Франції, Бельгії, Німеччини та Італії. У серпні 2000р. колектив брав участь у Міжнародних фестивалях, що проходили у французьких містах Монтуарі та Кюгані. Принесла визнання «Веселці» і поїздка до міста Агрідженто, що знаходиться в Італії на острові Сіцилія. Колектив посів друге місце.

Цікава та насичена виступами поїздка влітку 2002р. до німецьких міст Швалленберг та Людвігштайн та бельгійських Вестерлоо та Васселара припала до душі учасникам колективу. Потім були поїздки до Румунії у 2003р. та Сербії у 2004р. Нагороди та призові місця отримувала «Веселка» і на Міжнародних фестивалях міст Живіца, Рибніка та Влодава, які проходили у Польщі в 1999, 2001, 2002 рр. На фестивалі Бескідської культури у місті Живіці «Веселка» отримала перший приз.

Потрібно також відзначити, що колектив побував з концертами і в багатьох куточках України. За рік «Веселка» дає 44-50 концертів. При цьому учасники ансамблю добре та відмінно навчаються в школах, технікумах, встигають займатися спортом, беруть участь у позакласному житті учбових закладів.

У травні 2003р. у Страсбурзі (Франція) ансамбль представляв нашу державу під час проведення Днів України у Раді Європи.

У серпні 2005р. колективу «Веселка» була надана почесна місія відкрити Всеукраїнський фольклорний рух в Україні та очолити святкову ходу на Хрещатику в місті Києві.

Захарченко Наталія,
учениця 8-го класу,
Комсомольська гімназія ім. В.О. Нижниченка

***Щоб красу створити, потрібно самому бути
чистим душею.***

М. І. Глінка

Доторкнувся серцем величі Чорновола

Ніч...Одна із тих тисяч зимових мало - сніжних ночей нашого життя. Стукіт коліс та легке погойдування Потягу хилить до сну. Але ні!

Я не можу зараз спати - за вікном дещо більш прекрасніше, загадковіше та заворожуючи, ніж простий сон. Те, від чого більше холодне серце, але кипить кров у жилах. Це – Україна! Безмежна, велична, вона кличе мене кожною грудочкою землі, кожним подихом вітру. Прислухайся! Тебе теж, всіх нас. Вона благає боротися за неї, дати їй життя, так само, як породила на світ 70 років тому В'ячеслава Чорновола, того, котрий пробудив Україну, але не встиг визволити її.

Молодий Народний Рух Сумщини – у дорозі до Києва. Ми їдемо, щоб разом з рухівцями всієї держави вшанувати пам'ять В'ячеслава Максимовича Чорновола. Їдемо, щоб не раз довести незнищенність Руху тій гнилі нашого суспільства, котра дивлячись на стяги організації, з посмішкою на вустах говорить: «Светлое будущее прошло». Саме такі слова і почули ми від деяких перехожих цього дня.

По прибуттю о четвертій годині ранку до столиці ми вирішили пройтися Києвом. Відвідали Михайлівський Золотоверхий собор, Національний історичний музей, погуляли Хрещатиком, побували на майдані Незалежності, під стінами Верховної Ради, Секретаріату Президента, Маріїнського палацу, Будинку Уряду. Одним словом, біля всіх святих та проклятих народних місць. Нам треба встигнути на Всеукраїнський з'їзд Молодого Народного Руху. І ось ми тут, у приміщенні, де багато років працював В'ячеслав Чорновіл. Заповітна мрія майже кожного члена організації - побувати в його кабінеті, і вона –здійснилась. Сьогодні це музей.

Час владний над нами, проте в цій кімнаті він втрачає свою силу. Здається, що колишній лідер партії просто вийшов у справах і ось-ось повернеться. Цьому починаєш невірно вірити, коли бачиш старенький мобільний телефон, папери, ручку та записну книжку, що обережно покладені на столі: все чекає на господаря. Та найбільше вразив скривавлений одяг під склом, котрий він одягнув у день смерті.

...З'їзд відбувся. На ньому приймалися поправки до Статуту, була затверджена удосконалена Програма організації та інші питання. Вражають надзвичайно теплі стосунки між делегатами від усіх областей країни. Що ж, справді є те, що нас єднає: ми маємо спільну мету, єдину ідею. Озброївшись прапорами, Молодий Народний Рух вирушив до пам'ятника В'ячеславу Чорноволу. Квіти до підніжжя поклало керівництво Народного Руху України на чолі з лідером партії Борисом Тарасюком. Майоріння жовтих стягів на фоні похмурого неба та увіковічена постать нашого ідеолога – все це дає відчуття значимості, містичності. Та й не дивно, адже душею й думками він з нами.

Повернувшись до офісу партії як молоді так і дорослі рухівці вшанували пам'ять В'ячеслава Максимовича за скромним фуршетом.

На цьому свято не закінчилося. Кульмінацією дня став концерт у національному драматичному театрі ім. І. Франка, який на високій державній ноті відбувався з нагоди 70-річчя від дня народження Героя України В'ячеслава Чорновола. Перед початком молоді рухівці встигли поспілкуватися й сфотографуватися з політичними та громадськими діячами: В'ячеславом Кириленко, Лілією Григорович, Ярославом Кендзьором, Брюховецьким, Ольгою Герасим'юк та іншими.

На урочистому вечорі першого до слова запросили Патріарха Київської і всієї Руси-України Святішого Філарета.

- Україна, український народ, Українська Національна Церква багато втратила з загибеллю В'ячеслава Чорновола, - сказав Святіший Патріарх. – Його називали останнім Романтиком у нашій ще невільній Україні. Так, він був Романтиком, Людиною з чистою совістю, великим і палким серцем, який безмежно любив Україну. За неї він, як і десятки патріотів, поклали на вітар свободи і незалежності України своє життя. В'ячеслав Чорновіл і сьогодні потрібен державі, нашому політику му, аби правити за приклад як слугувати своєму народові.

Після свого виступу Патріарх запросив присутніх в залі до спільної молитви «Отче наш...»

- В'ячеслав Чорновіл не загинув, - так розпочав свій виступ голова НРУ Борис Тарасюк. – Він і сьогодні серед нас, бо його ідеї невмирущі.

Тепло, зі щемом в серці говорив про свого соратника Лесь Танюк.

Творчі номери, які лунали зі сцени, вражали своєю величчю. Неабиякого піднесення та емоційних вражень додав виступ камерного оркестру. Ніжні, печальні голоси скрипок затамовували подих, від чого у присутніх на очах бриніли сльози. В цей час зі сцени зійшли в зал актори з прекрасними букетами жовтих троянд і під голосні овації залу вручили квіти дружині і сестрі В'ячеслава Чорновола.

...Я – молодий руховець і пишаюсь цим. Не минуло й тижня як вступив до організації, але вже встиг відчутти те, чого не пізнав ніколи в своєму житті. Вперше побував у Києві саме завдяки Молодому Народному Руху і вже поділився своїми враженнями з вами. Та не в цьому річ. Тут зустрів однодумців, людей непересічних, патріотичних та одержимих ідеєю побудови Української України, про яку мріяв В'ячеслав Чорновіл. Вірю в Рух! Знаю, що саме тут ті, хто чує поклик рідної землі. В цій організації хочу розпочати пошук самого себе, бо тут я серцем доторкнувся величчю Чорновола.

*Андрій Лозовицький,
Член СОО МНР*

З чого складається слава?

Чому на аукціонах за шалені гроші продають жуйку, на яку колись сів Елвіс Преслі, або сережки, в яких Дженіфер Лопес знялась у своєму кліпі? Не думаю, що комусь прийде в голову виставити на аукціон мої прикраси. Тоді чому? Вони такі самі люди, як і ми. Різниця тільки в одному – у них є слава. Слава, яку хтось добивається роками, слава, яка на когось звалюється, як сніг на голову. Їх обожнюють, їх наслідують, вони під постійним прицілом папарацці, їх переслідують, вони викликають здивування, захоплення, заздрість.

Прориваючись через двометрову стіну охорони і вистрибуючи на сцену за шматочком паперу з автографом зірки, чи задумуються фани, як їхні кумири досягли такої слави. Не знаю, як там фани, але особисто мені стало цікаво, завдяки чому люди досягають баченої і небаченої популярності.

Аналізуючи цю тему, я зрозуміла, що є 2 головні риси характеру, які допомагають завоювати погляди оточуючих.

Отже... Ви ніколи не задумувались, чому перша частина фільму завжди краща, ніж друга, а "Танці з зірками –2" (тут уже нічого не поробиш) все таки поступаються проекту без отієї приставки "2". Відповідь проста: оригінал кращий, ніж копія. Не хотілося б прирівнювати людей до телепродукту, але тут ситуація аналогічна. Тому повертаючись до теми статті, виділяю перший крок до слави: бути неповторним, а якщо конкретніше – не копіювати інших. Одного разу в одному з своїх інтерв'ю та ж Дженіфер Лопес сказала: "Мої студійні боси, які вірять в мене, постійно мені говорять: просто будь актрисою, і можеш стати такою ж, як Меріл Стріп. На що я завжди їм відповідаю, що хочу бути сама собою." Кожен з нас володіє якоюсь своєю абсолютно особливою енергією, яка притаманна нам і тільки нам від народження. Ця енергія впливає на наш характер, бо хоч він і формується під впливом оточуючого нас світу, багато чого іде із середини. Подобається нам це чи ні, а генетично передається не тільки колір волосся. На відміну від жестів, міміки та слів, енергію перейняти фізично неможливо, але саме вона в поєднанні з поведінкою людини і впливає на інших. І ось ця аура зачаровує інших. Коли найвпливовіша жінка двадцятого століття Мерилін Монро входила в приміщення, ніхто не міг відвести від неї погляд. Вона була об'єктом бажань мільйонів чоловіків, феномен її популярності полягає в її незримій енергії.

Для того, щоб виразити свою неповторність та індивідуальність, часто потрібно немало сміливості, а, отже, віри в себе, в свої можливості, в те, що інші це зрозуміють або швидше байдужість до їхнього ставлення. Якщо ми будемо зливатися з натовпом, то про яку популярність можна говорити? Віра в те, що ти унікальний, єдиний у всьому Всесвіті, що ти – особистість з своїми власними талантами, здібностями, думками, логікою, допомагає досягти таких вершин, про які ми навіть не мріємо.

Одного разу вчителька з Детройта попросила Стіві Морріса допомогти їй знайти мишу в класній кімнаті. Очевидно, вона правильно оцінила той факт, що Стіві був обдарований природою більше, ніж будь-хто в класі. Природа наділила Стіві дуже чутливими вухами, компенсувавши відсутність зору. Це дійсно було вперше, коли хлопець відчув справжнє визнання своїх талановитих вух і повірив в те, що він чогось вартий. Коли минули роки, він визнав, що саме та висока оцінка була початком нового життя. Справа в тому, що, почавши з того часу, він розвивав свій дар слуху, і потім з'явився під сценічним псевдонімом Стіві Вандер один із найвидатніших поп-співаків і автор багатьох пісень сімдесятих.

Насправді кожна людина наділена величезним потенціалом, але ми не завжди його розвиваємо через те, що не віримо в свої можливості. Деякі науковці дослідили, що ми використовуємо лише 5% свого інтелектуального потенціалу. То, може, будемо задіювати в своїй діяльності ще 95%? "Геній" – звучить привабливо. ☺

Звичайно ж, перераховані мною риси характеру не єдині, які потрібні для самореалізації, але все ж найголовніші. Думаю, варто додати харизму, впевненість в собі, яка в принципі впливає з моєї статті, гроші (як свої, так і чужі), хороших знайомих, бажання та можливості. Буду щаслива, якщо моя стаття хоч когось наштовхне на якісь думки або дії. Вірте в себе! Успіхів вам у досягненні нових вершин!

Марченко Галина

1989 р.н.

Чернівецький національний університет ім. Ю.Федьковича

Людина, що володіє природним талантом, відчуває найбільше щастя тоді, коли використовує цей талант.

Й. Гете

Спасет ли мир красота?

Ессе

Улыбка. Она искренняя и по-детски наивная. Она попадает миллионами солнечных зайчиков мне в сердце. Она красива... и она спасет меня...

Теплый летний дождь... Небо плачет от радости. Он проникает в каждую мою клеточку. Он красив... И он спасет меня...

Любовь. Она заставляет забыть, что моя голова давно знакома с моим сердцем. Это красивое чувство... и оно спасет меня...

Небо перед грозой. Оно сердитое. Сердитое на себя за то, что не в силах сдержать свои чувства. Ещё минута – и оно упадет на землю горячим дождем. Небо красиво... И оно спасет меня...

Его глаза. Я ненавижу себя за то, что люблю их, но в то же время они заставляют мое сердце биться быстрее, а меня дышать... а значит, жить... Они красивы... И они спасут меня...

Торт на мой день рождения. В нем, в каждой из шестнадцати свеч, есть частичка меня, все те вещи: важные и не очень, глупые и серьезные, мои шалости и неудачи, успехи и поражения, которые я люблю. В нем вся моя жизнь... И он красив... Он спасет меня...

Утренний кофе. Казалось бы, обычная привычка... но она так же важна для меня, как воздух, как голубое небо, как зеленая трава. Она красива... И она спасет меня...

Мои крылья. Смешно, но я их прячу... В его шкафу с одеждой. Я ненавижу правила, но ... Ангелам не место на земле. А ведь они красивы... И когда-нибудь они спасут меня...

Слезы. Кап-кап-кап...Они каплют тихо. И с каждой слезою я чувствую себя лучше. Они красивы... И они спасут меня...

Он... это моя самая страшная, вечная и неизлечимая болезнь. Он моя тайна, которую знают все. Без него не будет меня... Он красив... И он спасет мир...

Я. Я - это мир, а мир – это Я!

Шевелева Кристина

1992 г.р.

Львовская СШ № 77, 11 А класс

Смак життя

Добре бути маленьким! Тоді тебе переповнює бажання все-все дізнатися про світ, у якому ти недавно знайшовся. І головне – коли ти маленький, ти впевнений, що на всі ці питання є відповіді. У точності, правильності та вичерпності цих відповідей ти не сумніваєшся, світ здається близьким, зрозумілим, рідним і добрим до тебе. А чим дорослішим ти стаєш, тим ширше розсуваються межі світу, тим більше цей простір заповнюється холодом і байдужістю, відтісняючи усю колишню доброту в якийсь маленький закуток твого серця. І тим більше з'являється у цьому світі доріг без жодних вказівників, тим більше у ньому запитань, на які ніхто не може знайти відповідей – ні ти, ні твої батьки, ні бабуса, ні навіть сиві науковці з численними дипломами та титулами. Світ наш просто переповнений запитаннями без відповідей. Чому в житті так швидко все минає? Пробачити й забути чи пам'ятати і помстися? Жити в покорі й смиренності чи подолати будь – які вершини слави, не зважаючи на інших? Бути самим собою чи злитися з „сірою масою”? Таких питань є безліч. А скільки усього несканованого сивим густим туманом роїться в голові, стільки усього невисловленого крутиться на кінчику язика, ріжучи його гострим лезом до крові. Стільки усього замовчаного забилося у куток, мов сіра миша, десть там всередині. Нечисті думки, брудні слова, гнилі почуття... Вони літають в повітрі затьмарюючи нам розум.

Досягнути рукою до того, чому так і не судилося бути розголошеним, сягнути до нього рожевими стрічками мозку, просто відчуті... Та деякі „бажання погасають у ваганні”, відкладаються на завтра, замикаються на шестизначний код у сейфі, а потім просто банально викидаються на смітник. Ні... Не може бути все так сумно! Життя – це справжній дарунок, який дається тільки раз. А жити – означає бути щасливим, відчуті смак цього дива, навчитися радіти, коли сумно, терпляче чекати, приймати успіх і поразку, прощати і вірити в світле майбуття.

Відчуті смак життя – це відчуті себе щасливим і потрібним комусь. Кожен з нас має власне щастя, просто не хоче його побачити або ж цурається.

Одна подруга казала, що щастя – мати багато часу. Тепер я її розумію. Адже іноді ми шкодуємо годинку для себе, для своєї усмішки. А колись настане час, коли щастя кволо зачинить за собою двері, втопившись чекати на приязнь. Натомість прийде сум і розпач, а часу буде вдосталь...

Бути щасливим – це мати очі. Очі, які б дивилися на тебе вогненним поглядом, повнили бажання.

Щастя – лежати під квітучою яблунею і чухати ніс від алергії. Адже я впевнена, квіти цвітуть від щастя.

Я радію, бо мені сумно. А коли є за ким сумувати, кого чекати – найбільша в житті радість. Я маю ті очі, що надихають мене, які дивляться в цю ніч на мене через сотні кілометрів. Вони, як ватра сонця, що йде до сну, – такі ж далекі та гарячі. Я плачу, бо не можу стати птахом і знехтувати відстань. Але живу, бо маю рідних поряд, любов далеко і мрії в серці.

Ми всі щасливі, тільки не помічаємо цього. Тож приймаймо всі дарунки життя! А те, що літати не вмію, – дрібниця. Ми ж маємо крила, лишилося тільки повірити в них...

Рібун Марія

28.08.1990р

Львівський інститут економіки і туризму

“НЕ ФОРМАТ!”

***Здібним заздять, талановитим шкодять,
геніальним мстять.***

Нікколо Паганіні

Випадки з життя видатних людей

Композитор чи статуя?

Видатному італійському композитору Джоакіно Россіні вдячні співвітчизники зібралися поставити пам'ятник з мармуру. Для цього було зібрано чимало грошей.

Дізнавшись про це, Россіні здивувався, а потім запропонував ось що:

- Навіщо витрачати таку силу грошей? Віддайте мені половину, і три рази на тиждень я радо стоятиму цілу годину на власному балконі. До того ж у такій самій позі, як і в уявлюваній скульптурі!

ЦІКАВІ ФАКТИ

Англія

Англійці дуже поважають спорт. Тому саме з Англії похлдять короткі штани-бриджі та светри гольф. Англійці ввели в моду практичні шерстяні тканини, зокрема твід.

Мексика

З Мексики походять капелюх з дуже широкими крисами – сомбреро. Тепла та зручна накидка – пончо – захищає мексиканських пастухів від вітру, холоду та спеки. Час від часу пончо входить в європейську моду.

Іран

У містах носять звичайний європейський одяг. Сільські жінки зберігають вірність традиційному одягу: вузьким шальварам (штанням)тта довгій свитині з барвистим орнаментом. Багато жінок носять чадру – легке покривало, що закриває їх з голови до ніг.

Анекдоти

Вступний іспит з математики. Викладачі запрошують першого абітурієнта:

- Скільки буде два плюс два?

- Три!

- Ні!

- П`ять!

- Ні!

- Шість!

- Невірно!

Мда... дурень, але шукаючий... беремо!

Заходить другий абітурієнт:

- Скільки буде два плюс два?

- Три!

- Ні!

- Три!

- Ні!

- Три!

- Невірно!

Мда... дурень, але настирний... беремо!

Заходить третій абітурієнт:

- Скільки буде два плюс два?

- Чотири, звичайно!

Мда... Розумний... Але місця вже немає!

Викладач:

- Хто першим вийде відповідати, тому оцінку на бал вище.

Студент (встаючи):

- Гаразд, ставте мені трійку, я йду...

Засновник і видавець

Всеукраїнська молодіжна громадська організація
«Союз обдарованої молоді»

Головний редактор

Тетяна Пригода tania@som.org.ua

Художник номера

Тарас Коблюк

**Статті, новини, оголошення, пропозиції приймаються
за адресою редакції: visnuk@som.org.ua**

Редакція має право скорочувати та редагувати надіслані матеріали.
Статті не рецензуються і не повертаються. Листування з авторами
та колективами через поштову скриньку головного редактора або
«Вісника обдарованої молоді».

Вісник розповсюджується безкоштовно. Цитування і передрук
матеріалів з обов'язковим посиланням на «Вісник обдарованої молоді».
Даний примірник розіслано за понад 2000 електронними адресами.
Підписатися на «Вісник обдарованої молоді» можна на сайті
www.som.org.ua.

© ВМГО «Союз обдарованої молоді», 1999-2008

© Автори матеріалів, 2008

